

Εἰς ἐκ τῶν νέων Ἑλλήνων — καὶ πολιτευόμενος — παρεπονεῖτο κατὰ τοῦ ῥωμαϊκοῦ καὶ ἐξεμυστηρεύετο εἰς φίλον του ὅτι ἔντροπέται νὰ λέγεται ὅτι εἶναι Ἕλλην.

— Ἐννοῖα σου, τοῦ ἀπαντᾷ, φθάνει νὰ μὴν τὸ λές, καὶ δὲν σὲ παίρνει κἀνένανς γιὰ Ἕλληνα !

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΗΜΩΔΗΣ.

— Πάει κι' αὐτὸς ὁ πόλεμος 'στὰ κούφια, ρὲ Σταμάτη· ποτές μου δὲν ἐπίστευα ἀνακωχὴ νὰ γίνη, καὶ τώρα εἰς τὰ ἴδια μας, 'στὸ πρῶτό μας ῥαχάτι . . . μωρὲ μὰ τί τσαναμπετιὰ σ' αὐτὴ τῇ Ρωμηοσύνη. Ἄμμὲ δὲν εἶναι προκοπὴ . . . πάντα 'στὴν ἴδια θέσι, καὶ μόλις σηκωνώμαστε, μᾶς κόβουν μὲς 'στὴ μέση.

— Δὲν κάνουμε, ρὲ Παναγῆ, γιὰ πόλεμο ἀκόμα . . .

— Ρὲ, αἰτε, χάσου, τῶδειξαν καὶ πάλι οἱ εὐζῶνοι· τοὺς ἔβαλαν 'στὰ τέσσερα μὲ τὸ σπαθὶ 'στὸ στόμα . . . ρὲ, ἓνας εὐζῶνας 'μπορεῖ πενήντα νὰ σκοτώνη. Μωρὲ τοὺς τρῶμε σίγουρα τοὺς παλιο-τουρκαλάδες, μὰ ἔλα ποῦ δὲν ἔχουμε γιὰ πόλεμο παράδες !

— Ἄμμ' ἴσα ἴσα δὰ γι' αὐτὸ, ρὲ Παναγῆ, σοῦ εἶπα πῶς δὲν 'μποροῦμε πόλεμο νὰ κάνουμε ἀκόμη· χωρὶς παρᾶ, θ' ἀνοιζουμε μὲς 'στὸ νερὸ μιὰ τρύπα· μὰ ντίπ νὰ ἦσαι κούτσουρο ; . . . ἄς πιοῦμε κι' ἓνα ῥῶμι.

Παράδες μόνο νᾶχουμε, καὶ ἄς κοπιᾶσουν τότες, οἱ εὐζῶνοι τοὺς στρώνουνε 'μπροστὰ μὲ τῆς καππότες.

— Φαντάσου, κι' ἂν μᾶς φόρτωναν οἱ Ἀγγλοι μὲ παράδες, σὲ 'λίγαις 'μέραις τῆς Τουρκιᾶς τῆς σπάζαμε τὴ μούρη. . .

— Καλλίτερα νὰ ἔδιναν δυὸ τρεῖς ἀπ' τῆς φρεγάδες ποῦ 'πήγανε 'στὴν Αἴγυπτο μ' αὐτὸν τὸν Σεῖμούρη.

— Ἄς ἦναι κι' ἔτσι, σύμφωνος μὲ τὴ 'δική σου γνώμη, ἄς δώσουν ὅ,τι θέλουνε . . . γιὰ φέρε κι' ἄλλο ῥῶμι.

— Γιὰ νᾶχη τέσο δυνατὸ κουράγιο ὁ Τρικουπης, στοιχηματίζω, Παναγῆ, πῶς θὰ μᾶς τρέχη κᾶτι.

— Ἄμμ' δὲν πιστεύω δὰ κι' ἐγὼ νᾶῃναι ντίπ χαλντούπης, καὶ νὰ τραβᾷ 'στὰ κουτουροῦ, χωρὶς νὰ ἔχη πλάτη.

Κι' ἔπειτα ἔζησε κι' αὐτὸς στὴ Λόντρα τόσα χρόνια. κι' ἐκεῖ δὲν εἶναι σὰν κι' ἐμᾶς τοὺς δύο κουφαϊδόνια.

— Στοιχηματίζω ἡ Τουρκιὰ πῶς θὰ μᾶς πολεμήσῃ . . .

— Ἄμμὲ γιατί δὲν ἔρχεται κι' ὁ Γεωργος ; τί προσμένει ;

— Καλλίτερα μοῦ φαίνεται, ρὲ Παναγῆ, ν' ἀργήσῃ· ὅσο δὲν ἔρχεται ἐδῶ, κᾶτι 'μπορεῖ νὰ γένῃ.

— Ἔτσι, ρὲ Στάμο ἀδερφε, μοῦ φαίνεται κι' ἐμένα· καλλίτερα νὰ κελυμπᾷ . . . ἄς πιοῦμε κι' ἄλλο ἓνα.

Souris.

Γιάννης.

Εἴμεθα ὅλοι μηδενιστὰι ἐδῶ μέσα — ἀπὸ σήμερα τὸ πρῶτ.

Μαρία.

Καὶ σὺ τὸ μεγαλειότερο μηδενικό.

Γιάννης.

Τὸ λέγεις καὶ σὺ ἀκόμη ! Ἄφες νὰ μας λέγουν μηδενικά οἱ μεγάλοι ! Μηδενικά ἡμεῖς ! Ἀλλὰ πρέπει νὰ μας πάρουν κοντὰ διὰ νὰ γείνη τὸ ἓνα ἑκατὸ καὶ τὸ ἑκατὸ χίλια. Τὸ ἔχεις διὰ περιφρόνησιν τὸ μηδενικόν ; Ἀπὸ αὐτὸ δὲν ἔπλασε ὁ Θεὸς τὸν κόσμον ;

Μαρία.

Ἔλα, ἐγὼ ἤξεύρω ὅτι εἶναι ἓνα δῶρον διὰ τὴν κυρίαν.

Γιάννης.

Ἄ ! καί· περίφημο δῶρον. Αὐριον θὰ τὸ ἰδῆς.

Μαρία.

Πάντοτε προτῆτερα ἀπὸ σέ. (Μειλίχιον θωπεύουσα) Ἄνοιξε ὀλίγον . . .

Γιάννης.

Ἐχεις μίαν περιέργειαν ! Τί ἀσθένεια αὐτὴ ἡ περιέργεια ! Προσβάλλει πρὸ πάντων τὰς γυναικας, ὅπως ἡ φυλλοξέρα τὰ ἀμπέλια. Ἐγὼ πρὸς τιμωρίαν σου δὲν θὰ

σὲ ἀφήσω νὰ τὸ ἰδῆς, παρὰ αὐριον τὸ πρῶτ. (ἰδίᾳ) Τώρα τὰς σημειώσεις μου ! (Ἐξέρχεται.)

Μαρία (μόνη).

Ὁ διάβολος νὰ σκάσῃ ἐγὼ θὰ μάθω τί εἶναι — ἀπόψε ! Ἄ ! ἡ κυρία μου . . . (Ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ, εἶτα ΓΙΑΝΝΗΣ.

Πηνελόπη.

Ἐπὶ τέλους θὰ μείνω μόνη. Καλὸς ὁ σύζυγός μου, πολὺ καλὸς, ἀλλὰ ἡ ζηλοτυπία τῷ κατήντησε χρόνιον πάθος. Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι τοῦτὸ με παρηγορεῖ, διότι ἄλλως . . . ἀλλὰ πάλιν δὲν εἶναι ζωὴ . . . Αἰωνίως τὸ αὐτὸ τραγοῦδι . . . τί πληξίς ! Καὶ ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰ, ἰδοὺ καὶ μία Εἰρήνη παλαιὸς λογαριασμός τοῦ συζύγου μου ἀνεξόφλητος. Τὴν ἐγνώρισεν εἰς τὰ ταξιδιά του. Ἐννοῖα σου καὶ δὲν θὰ ταξιδεύσῃς πλέον μόνος, κύριε Κλεάνθη. Εἶχεν ὥρατα μάτια. ὦ ! οἱ ἄνδρες . . . ! Τί θὰ ἔδιδαν νὰ τὴν ἔβλεπα ! Τὸ βασιλείον μου ! — Γιάννη ! — Εἶναι ὁ ἐξ ἀπορρήτων τοῦ συζύγου μου. — Γιάννη !